

A DOLL | **Mar, resssme, mar**
ANNA CABOT

Ja ho sé, que la immensitat blava del mar
ni és immensa ni del tot blava.
He vist el mar bru, esvalotat,
els darrers dies de setembre,
l'he vist collat com un flam,
bressolant imperceptiblement
amples illes de brutícia.

Ja ho sé que té mil cares.
L'he vist convertit en exèrcit,
les ones en tancs, la remor en canonades,
devorant els rocs costaners,
escopint amb ràbia als vianants.
I tots sabem dels tsunami.

Però aquesta tarda la brisa és prou fresca i prou salada,
i em deixo llepar de bon grat,
el ulls tancats a estones,
al banc del passeig.
Avui el mar és un home vell, tan vell com jo.

Els rius de la seva olor porten records de Sant Pol,
la platja a tota hora,
la sorra gruixuda cremant sota els peus,
els crits, les capbussades,
la tibantor de la sal a la pell fins ben tard,
els primers nois, nedar fins a la bota,
les rebolcades i la sorra al banyador.

Ja sé el que em diràs.
Però aquest mar del davant,
gris o blau, i aquesta olor,
em diuen almenys qui sóc,
em claven a aquesta ratlla de terra ran d'aigua,
em diuen que és la meva, que és el meu lloc.

I això m'asserena, ja veus,
i almenys per un instant,
em treu els neguits

*Tots els socis i lectors que escriguin i vulguin donar a conèixer les
seves creacions, sempre d'extensió breu, poden fer-nos-les arribar a la
seu del Centre d'Estudis Argentonins, plaça de l'Església, 4*